(Myšlenku „a jde spát“ inspiroval náš přítel Neil Cole.)

Podobenství o rozsévači je asi všeobecně známé. V případě potřeby si ho nejdřív připomeň (Marek 4,1−20). Vezmu to tak, že pouze jedno ze čtyř zrn, které ten rozsévač zaseje, přinese úrodu. Na našich polích je ta výnosnost mnohem lepší. Ale představme si opravdu špatnou duchovní půdu, jak se zdá, že ji tady v ČR máme. Pokud úrodu přinese jen jedno ze čtyř zrn, znamená to, že zaseješ 1 kg, a úrodu přinese jen čtvrtina − čili 250 gramů; zatímco 750 gramů přijde vniveč! Má to vůbec cenu zasévat do takové půdy?! Vždyť škoda je větší než užitek…

Pán Ježíš to ale bere z opačné strany! Ano, otevřeně připouští, že 75 % zasetého zrní se nenávratně zničí! Buď to sezobou ptáci nebo to povyroste a pak uschne a shnije. Ale to jedno ze čtyř zasetých zrnek přinese nejméně třicetinásobný užitek! Počítej se mnou. Zaseješ 1 kg dobrého zrní. Úrodu sice přinese jen 250 g, ale výsledná úroda představuje nejméně 7,5 kg nového zrní! (30 x 250g = 7.500g) Z 1 kg máme na konci 7,5 kg! Kdybychom vzali ten největší výnos, který Pán Ježíš zmiňuje, pak z 1 kg zasetého budeme mít na konci 25 kg nového zrní!

Pán Ježíš se dívá, co to přinese! Nikoli, co se nepřinese. Je tady v Česku tvrdá půda, plná trní a lítají tady ptáci, kteří nám to systematicky vyzobávají? Ano, ale úroda z toho, co zasejeme, je mnohem větší a mocnější, než to, co uhynulo…!

Jako náctiletý jsem chodil na brigády do zemědělského družstva. Traktorista nafasuje secí stroj, k tomu třeba 10 q zrní a vyrazí na pole rozsévat. Přijede tam a vidí, že na tom poli je spousta kamení, rostou tam takové ty pichlavé bodláky a nad tím vším se vznáší hejno hladových ptáků. Otočí mašinu a jede zpátky do družstva: „Šéfe, to nemá cenu tam něco sít, to by byla jenom škoda! 75 % by přišlo na zmar…“ Myslím, že takový traktorista by dlouho traktoristou nebyl. Rozvaha kam zasévat a kdy zasévat a jaký z toho bude prospěch, není jeho zodpovědnost! Jeho úkol je prostě sít…

Nevím, jak ty, já podle obličeje nepoznám, kdo bude mít zájem o Pána Ježíše a kdo nebude. Občas někdo vypadá, že nikdy zájem mít nebude; a přesto se tu a tam ukáže, že to je ten správný člověk, který čeká na moje poselství. Já prostě nemám dovednost rozeznat úrodnou půdu lidských srdcí od neúrodné! Tak mi nezbývá, než − jako ten traktorista − prostě sít, kamkoli jsem poslán. Dívám se, jak tam nalétávají ptáci a zobou mi to. Ano, s radostí se dívám, jak aspoň něco vzklíčilo. Ale o týden později to uschne, protože to nemělo žádnou hloubku. A jiné vzešlé osení uhyne v trní rozmanitých zájmů. Pokud ale ta menšina, která spadla do dobré půdy, přinese to, co Pán Ježíš říká, pak to mnohonásobně stálo za to!

Dovol ještě další část toho podobenství, o níž se moc nemluví (Marek 4,26−29):
„S Božím královstvím je to tak, jako když člověk hodí semeno na zem; v noci spí a ve dne vstává a semeno klíčí a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí, nejprve stéblo, potom klas, potom plné obilí v klasu. A když úroda dozraje, člověk hned posílá srp, neboť nastala sklizeň.“
My někdy zasejeme a pak jsme v křeči; horečně uvažujeme, co si Jirka pomyslí o mně a o mém poselství a jak zareaguje. Ježíšův rozsévač tady zaseje dobré semeno a − jde spát! Ono samo roste, aniž on tomu procesu rozumí.
To mě nesmírně osvobozuje! Snažím se být jako traktorista, který poslušně projel přes všechny šutry na tom poli, přes všechno trní a pod náletem ptáků, zasel, co měl za úkol, pak zaparkuje v hangáru − a jde spát. Země sama plodí to obilí. Bůh dává vzrůst. Všimni si toho klidu! On splní svůj úkol a jde spát. Až když úroda dozraje vyjede s kombajnem…

Když se díváš na svoje rozhovory s nevěřícími lidmi za uplynulý rok, kam zaměřuješ svůj zrak? Ano, někteří se setkáváme se s přímými útoky ďábla, s posměchem nebo i s nějakou formou pronásledování, případně s nezájmem a špatnými prioritami. Ale ta malá část, která úrodu přinese, vždycky stojí za to!

Pane Ježíši, děkuji Ti, že když vykonáme úkol, který jsi nám svěřil, můžeme podle tvého podobenství jít spát... Ty sám zrnu svého mocného Slova dáváš růst...